

g) En tjensteinnehafvare i tredje graden får kvarstå på gamla staten, till dess omflyttning kan ske;

h) Nya staten tillämpas i öfrigt från och med den 1 juli 1892.

Stockholm den 28 mars 1892.

På utskottets vägnar:

G. S. ÅKERHJELM.

N:o 9.

Ank. till Riksd. kansli den 28 mars 1892, kl. 3 e. m.

Memorial, i anledning af gjord ansökning om utbekommande af ränta å ett i riksbanken deponeradt, men ej i behörig tid uttaget penningebelopp.

I ingifven skrift har snickeriarbetaren Carl Johan Andersson hos utskottet gjort framställning om utbekommande af ränta å ett af honom under den 9 december 1885 enligt depositionsbevis n:o 21,851 i riksbanken insatt belopp af 300 kronor med forskrifven 4 procent ränta, hvilket belopp på grund af uppsägning från riksbankens sida förföll till betalning den 21 maj 1888 och till följd deraf efter nämnda tid stått räntelöst, till dess detsamma under den 19 sistlidne september af egaren uttogs; varande till stöd för denna ansökan af Andersson hufvudsakligen anfördt, att han, som vore strängt upptagen af sitt yrke och till följd deraf hade föga eller

ingen tid att läsa tidningarna, varit i fullkomlig okunnighet om den af riksbanken vidtagna åtgärden att genom kungörelse i tidningarna till återbetalning uppsäga ifrågavarande depositionsbevis; att han varit i den tro, att räntan utan hans åtgörande lades till kapitalet, samt att hans ekonomiska ställning vore sådan, att han ej hade råd att förlora något.

Öfver berörda ansökning hörda, hafva fullmäktige i anledning af den samma yttrat följande: »Enligt lydelsen af ifrågavarande slags depositionsbevis har riksbanken uttryckligen förbehållit sig rätt att, på sätt i förevarande fall egt rum, få verkställa uppsägning af sådant genom kungörelse i allmänna tidningarna, och sökanden eger sålunda ej något som helst rättsanspråk för sin anhållan.

Med afseende såväl å den nu ifrågavarande depositionens obetydliga belopp som ock å de särskilda svårigheter, hvilka för sökanden i hans ställning torde hafva förefunnits att uppmärksamma den genom tidningarna gjorda uppsägningen, få dock fullmäktige förklara, att fullmäktige ej hafva något att erinra, om sökanden för oförmälda deposition beviljas riksbankens belöpande depositionsränta efter 3 procent för år, beräknadt för tiden, hvarunder medlen i riksbanken stått räntelösa, eller från och med den 22 maj 1888 till och med den 19 september 1891.»

Med anledning af hvad fullmäktige sålunda yttrat, och då Riksdagen under senare tid, när särskilda skäl och omständigheter dertill föranledt, funnit godt lemna bifall till framställning af likartad beskaffenhet som den nu förevarande, har utskottet velat hemställa,

att å det enligt bevis n:o 21,851 i riksbanken under den 9 december 1885 insatta och till betalning den 21 maj 1888 förfallna belopp af 300 kronor måtte få godtgöras insättaren 3 procent årlig ränta från sistnämnda tidpunkt till och med den dag, då medlen uttogos, eller den 19 september 1891.

Stockholm den 28 mars 1892.

På utskottets vägnar:

G. S. ÅKERHIELM.
